

177 1ste Beh. af Lovf. om Mark- og Veifred.

forbindre den Ulfik, som i de senere Aar har taget Overhaand paa visse Steder — jeg skal navnlig nævne et Sted, hvorfra der jævnlig indløber Klager derover, nemlig fra Thyen — nemlig at man uden videre lader et Bavn gaa om med sin Ko eller med sine Faar, og græsse dem i Betgrøfterne. Man har i saadanne Tilfælde ikke fra Politimesterens Side saalidt som fra andre Sider efter den bestaaende Lovgivning ansat sig berettiget til at drage Bedkommende til Ansvar, thi Kreaturerne vare jo under Bevogtning. — Jeg tar altsaa haabe, at dette Lovforslag, talsald med de Modifikationer, som der ved den nærmere Behandling af Samme her i Thinget maatte findes ønskelige, vil kunne skabe et nyt og, saa vidt jeg skjønner, hidtil meget savnet Grundlag for en bedre Retssikkerhed paa Folks Marker og for at tilveiebringe Fred paa Veiene.

Et æret Medlem her ligeoverfor (S. Andersen) ligesom ogsaa et andet æret Medlem her paa denne Side af Salen (Mourier Petersen) have henledet Opmærksomheden paa, om ikke de Burderingsforretninger, som omhandles i § 13, passende kunde henlægges til Hegnshyndsmandene. Jeg vil dertil sige, at jeg ikke absolut skal rejse nogen Modstand derimod, talsald naar der, skabes en Sikkring for, at de Bedkommende, ogsaa da virkelig kunne komme til deres Ret. Men, ligesom jeg ikke her har skabt noget Nyt ved Bestemmelsen i § 13, idet de deromhandlede Burderingsmænd allerede findes i den bestaaende Lovgivning, saaledes kan det jo heller ikke være skjult for Noget, at, fordi en Mand kan være overmaade vel fliffet til at være Hegnshyndsmand, følger deraf paa ingen Maade, at han ogsaa er vel fliffet til at være Burderingsmand. At de fornødne Egenskaber i saa Henseende jævnlige kunne være forenede hos den samme Mand, negter jeg ikke, men det vil dog ved Valget af Hegnshyndsmandene, naar de ogsaa skulle have disse Forretninger, være nødvendigt at tage et Hensyn, som man

ikke er nødt til at tage nu, hvor de kun skulle skeide og anvende de i Hegnsløvgivningen givne Bestemmelser. Jeg vil blot dog, som sagt, ikke om, at det nok vil kunne lykkes at træffe en saadan Affattelse af Bestemmelsen, hvorefter der ikke vil være nogen Betænkelighed ved at overlade de Forretninger, hvorom der her er Tale, til Hegnshyndsmandene, og for det Tilfælde kan jeg kun dele Misset om at indskrænke de kommunale Byrder, som lægges paa Kommunernes Beboere, saa yderlig, som det vel er muligt, uden at man derved udsætter Retstilstanden for alvorlige Følger.

Jeg skal endnu kun, forsaavidt man har ment, at man let kunde komme i Vanstelig Heder med Hensyn til Bestemmelsen om private Veies Benyttelse til Drift af Kreaturer, bemærke, at jeg selvfølgelig anser Enhver, som driver Kreaturer til en Mand, der er berettiget til at benytte Veien, eller overhovedet Enhver, som skal til en saadan Mand, for ikke at være nogen Ubedkommende, men for at have fuld Hjemmel til at passere Veien. — Jeg tror heller ikke let, at det kan misforstaaes, naar der i § 2 staar: „ved Oplysning eller paa anden Maade“. Der er derved naturligtvis sigtet til en saadan Maade, hvorpaa det bliver kjendeligt for Enhver, som Omstændighederne føre til at benytte en vis Vej, at han ikke har Lov til at benytte denne Vej, indtagen han har speciel Hjemmel dertil af den Mand, som eier Veien. — Et æret Medlem (Drenboell) har allerede gjort opmærksom paa, at den Grundring, som fra et andet æret Medlem (S. Andersen) er kommen frem med Hensyn til Stierne, ikke er berettiget, idet der kun i Lovforslaget er Tale om, at man ikke maa tvære paa Stier. Jeg skal dertil endnu kun tilføie, at jeg tror, at § 11 tilstrækkelig tydeligt viser, at det ikke er private Stier, men kun offentlige Veie eller Stier, altsaa kun offentlige Stier, som der her er Tale om.

Da ikke flere begjærede Ord, sluttedes Forhandlingen. Lovforslagets Overgang